

Република Србија
Тужилаштво за ратне злочине

ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
ВЕЋУ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

12. август 2005.

На основу чл.46. ст.2. тач.3., чл.265. ст.1. и чл.266. Законика о кривичном поступку, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. ГРУЈИЋ БРАНКА, из Зворника, рођеног 08.08.1944. године у месту Поточани СО Зворник, од оца Среће и мајке Зоре рођене Готовац, ожењен, отац двоје деце, по занимању економиста, Србин, држављанин БиХ и СЦГ, неосуђиван, сада у притвору по решењу Већа за ратне злочине Ки.В.-3/05 - Кв.В.27/05 од 01.07.2005. године,

2. ПОПОВИЋ БРАНКА, алиас «Павловић Марко», из Сомбора, рођеног 23.03.1949. године у месту Сивац СО Кула, ожењен, отац двоје деце, по занимању машински техничар, Србин, држављанин СЦГ, неосуђиван, сада у притвору по решењу Већа за ратне злочине Ки.В.-3/05 - Кв.В.9/05 од 17.03.2005. године и решењу Врховног суда Србије КРРЗ-бр.2/05 од 16.05.2005. године,

3. ВУЧКОВИЋ ДУШКА, званог «Репић», из Умке, рођеног 21.03.1963. године у Прибоју на Лиму, од оца Милана и мајке Војиславе рођене Ристић, живи у ванбрачној заједници, отац двоје деце, по занимању машинбравар, Србин, држављанин СЦГ, осуђиван правноснажном пресудом Окружног суда у Шапцу К.бр.41/94 – Врховног суда Србије КЖ-И-1913/96 од 08.10.1998. године на јединствену казну затвора у трајању од 10 година, коју је издржао, због кривичних дела из члана 142. став 1. КЗ СРЈ и члана 103. став1. КЗ РС, сада у притвору по решењу Већа за ратне злочине Ки.В.-3/05 - Кв.В.9/05 од 17.03.2005. године и решењу Врховног суда Србије КРРЗ-бр.2/05 од 16.05.2005. године,

4. СЛАВКОВИЋ ДРАГАНА, звани «Торо» или «Мајор Торо», из села Ратине СО

Краљево, рођеног 28.05.1962. године у месту Сухо Грло, СО Исток, од оца Радоја и мајке Данице рођене Јокић, ожењен, отац троје деце, по занимању машински техничар, Србин, држављанин СЦГ, осуђиван правноснажним пресудама Општинског суда у Краљеву, сада у притвору по решењу Већа за ратне злочине Ки.В.-3/05 -Кв.В.9/05 од 17.03.2005. године и решењу Врховног суда Србије КРРЗ. бр.2/05 од 16.05.2005. године,

5. КОРАЋ ИВАНА, званог «Зокс», из Краљева, рођеног 15.02.1972. године у селу Вуча СО Беране, од оца Тома и мајке Милке рођене Шћекић, ожењен, отац једног малолетног детета, по занимању електричар, Србин, држављанин СЦГ, осуђиван, сада у притвору по решењу Већа за ратне злочине Ки.В.-3/05 - Кв.В.9/05 од 17.03.2005. године и решењу Врховног суда Србије КРРЗ. бр.2/05 од 16.05.2005. године,

6. ФИЛИПОВИЋ СИНИШЕ, званог «Лопов», из Руме, рођеног 07.01.1974. године у месту Гођевица СО Сребреница, од оца Милисави и мајке Раденке рођене Марковић, ожењен, отац двоје малолетне деце, по занимању зидар, Србин, држављанин СЦГ, неосуђиван, сада у притвору по решењу Већа за ратне злочине Ки.В.-3/05 - Кв.В.9/05 од 17.03.2005. године и решењу Врховног суда Србије КРРЗ. бр.2/05 од 16.05.2005. године и

7. ДРАГИЋЕВИЋ ДРАГУТИНА, званог «Босанац», из Сребренице, рођеног у Сребреници 19.02.1968. године, од оца Радомира и мајке Миљане рођене Васић, завршио средњу школу, Србин, држављанин СЦГ, сада у притвору по решењу Окружног суда у Београду у предмету К.бр.668/02.

ШТО СУ:

од почетка маја до половине јула 1992. године, за време грађанског рата у тадашњој Републици Босни и Херцеговини, између припадника српске, муслиманске и хрватске националности, а на подручју општине Зворник, кршили правила међународног права и то Женевске Конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (IV Женевска Конвенција и Допунског протокола уз Женевске Конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба) (Протокол II) па су:

I

Присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић
Окривљени:

1. Грујић Бранко и

2. Поповић Бранко звани «Марко Павловић».

Окривљени Грујић Бранко у својствима председника: Кризног штаба, Општине, Привремене Владе и Ратног штаба у Зворнику, које функције је обављао у напред наведеном периоду, и окривљени Поповић Бранко у својствима команданта Штаба Територијалне одбране и члана Ратног штаба у Зворнику, на које функције је именован на Седници Привремене Владе у Зворнику број 01-023-44/92 од 28. априла 1992. године, заједно са Мијатовић Јовом, чланом Кризног штаба у Зворнику (против кога је поступак раздвојен), по претходном договору а кршећи Правила из члана 17. став 1. и 2. Допунског протокола II, усмено наредили и силом извршили масовно пресељење 1822 цивилна лица, тадашње Муслиманске националности, са подручја села Козлук (1649 лица) и Скочић (173 лица) – у општини Зворник, у Републику Мађарску, на тај начин што су у раним јутарњим сатима дана 26.06.1992. године, најпре, са јединицама Територијалне одбране Зворник војно запосели центар села Козлук и највећи број стамбених објеката, а потом, преко припадника полиције позвали Председника Месне заједнице Козлук -оштећеног Бањановић Фадила у Полицијску станицу у Козлук, где му је окривљени Грујић у присуству окривљеног Поповића и Мијатовић Јова усмено наредио да мора позвати све становнике своје националности и да се у року од 60 минута припреме за исељење преко Републике Србије у Републику Мађарску, да би потом Мијатовић Јово оштећеном Бањановићу саопштио да су опкољени и да се морају иселити или ће сви бити побијени, те на крају окривљени Грујић додао да су аутобуси и камиони за превоз лица спремни и да се налазе у центру села, након чега је, под тако створеним притиском, оштећени Бањановић отишао и позвао становништво да се иселе, мада су припадници Територијалне одбране један број цивила већ терали према аутобусима и камионима и неконтролисано пуцали из наоружања, при чему су тако у ногу ранили оштећеног Хацић Галиба из Козлука, на који начин су стварали атмосферу страха и притиска, а по прикупљању становника ова два села извршено је пописивање свих лица, и потписивање изјаве од стране свих цивилних лица да се, наводно, исељавају без принуде (који спискови и изјаве су били припремљени на овереним формуларима од стране Штаба Територијалне одбране) и потом их, уз оружану пратњу припадника Територијалне одбране превезли до границе са Републиком Србијом код Лознице, где су преко Црвеног крста у Лозници, Комесаријату за избеглице Републике Србије у Београду упутили молбу да се свим лицима из села Козлука и Скочића омогући прелазак до Републике Мађарске наводећи у молби да се ради о добровољном исељењу, те по добијању дозволе за прелазак преко територије Србије под службеним бројем од 26.06.1992. године, сви оштећени бивају возом превезени до места Палић, који се налази у близини граничног прелаза између Савезне Републике Југославије и Републике Мађарске, где су неколико дана сви били смештени у један ограђени простор без могућности напуштања, и по

прибављању путних исправа за носиоце чланова домаћинства, сви пребачени у Републику Мађарску, а у напуштене куће оштећених села Козлука, окривљени уселили цивилна лица српске националности избегла из других места Босне и Херцеговине;

II

Злочини у Дому културе у Челопеку

Окривљени:

1. Грујић Бранко
2. Поповић Бранко звани «Марко Павловић»
3. Вучковић Душко звани «Репић»
4. Славковић Драган звани «Торо»
5. Кораћ Иван звани «Зокс»
6. Филиповић Синиша звани «Лопов»
7. Драгићевић Драгутин звани «Босанац»

окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко, у својствима описаним поддиспозитива ове оптужнице а окривљени: Вучковић Душко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин заједно са лицем познатим по надимку «Пуфта», као припадници јединице «Игор Марковић» - «Жуте осе», која се налазила у саставу Територијалне одбране Зворник, у периоду од друге половине маја месеца до друге половине јуна 1992 године, кршећи Правила из члана 3. став 1. тачка 1. под а) и ц) Женевске Конвенције о заштити грађанских лица за време рата и из члана 4. став 2. тачка а) и е) Допунског Протокола II уз Женевске Конвенције од 12. марта 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, усмено наредили а преко припадника Територијалне одбране Зворник спровели да се по враћању избегличке колоне цивилног становништва села Дивића - Општина Зворник, на аутобуску станицу у Зворнику највероватније дана 27. маја 1992. године, одвоји 174 мушка лица старија од 18 а млађа од 60 година и потом затворе и задрже, прво у Управној згради «Нови Извор» у Зворнику, где им се обратио окривљени Грујић са саопштењем да ће бити задржани, да би потом:

а) након неколико сати из «Новог Извора» двојица непознатих припадника

Територијалне одбране неовлашћено одвела 11 затворених лица и то оштећене: Пезеровић Енвера, Пезеровић Смајила, Куљанин Ибрахима, Хаџиавдић Фикрета, Куршумовић Ахмета, Тухчић Кемала, Тухчић Алију, Тухчић Мехмета, Тухчић Хасана, Омеровић Салиха и Мархошевић Ибрахима, који се више никада нису вратили нити појавили међу живима,

б) затим, другог дана највероватније 28. маја 1992. године, припадници Територијалне одбране Зворника из «Новог Извора» аутобусима под стражом одводе преостала 163 цивилна лица и затварају у Дом културе у Челопеку у коме није било могућности за одржавање личне хигијене, чиме је њихово физичко и ментално здравље било угрожено, а за које услове су окривљени Грујић и Поповић знали и нису ништа предузели да их побољшају, нити су било шта предузимали да по упознавању са догађајима злостављања, мучења и убијања затворених цивилних лица у Дому културе ово спрече, на који начин су се са истим сагласили, због чега је у Дом неовлашћено улазило више припадника јединице «Жуте осе» и то окривљени: Вучковић Душко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин, те лице познато по надимку «Пуфта», коју групу је најчешће предводио окривљени Вучковић, који су у више наврата и дању и ноћу, сви заједно или у мањим групама или пак појединачно, од затворених лица одузимали новац и златне наките, над њима вршили физичка мучења, телесна повређивања, сакаћења и убиства са наношењем великих патњи, наређивали међусобну тучу између затворених лица, затим присиљавали очеве и синове као и лица која нису у сродству да међусобно врше противприродни блуд, па су тако између осталог учинили и следеће:

- неутврђеног дана из Дома извели два непозната затворена лица и лишили их живота а потом извели треће лице да оно види да су ови убијени и то саопшти осталима,

- у ноћи 10/11.06.1992. године НН лице познато по надимку «Пуфта» сваком од оштећених: Ефендић Адмиру, Џигић Енесу, Мустафић Шабану и Чикарић Енесу ножем урезао крст на челу а оштећеном Ефендић Нурудину одсекао мали прст леве руке, те из пиштоља убио Капиџић Сулејмана и ножем заклао Капиџић Сакиба, да би у даљем иживљавању више пута забадао врх ножа у бутине једног оштећеног, те на крају главом оштећеног Тухчић Ејуба гађао о зид, услед којих повреда је овај преминуо након неколико дана а за које време су остали из групе окривљених то посматрали саглашавајући се са понашањем «Пуфте» или пак физички са разним средствима тукли и мучили друга лица,

- неутврђеног дана окривљени Вучковић наредио да се издвоје очеви и синови и изађу на бину у Дому, да се потом скину голи и врше орални секс међу собом, устима и у анус са променама улога, што су ови морали и чинити и то

оштећени: Јахијагић Фикрет и његов син Амир, Халиловић Хасан и његов син Недим, Куршумовић Фахрудин и његов син Исмаил, Бикић Мехмедалија и његов син Шабан, Мустафић Шабан и његов син Самир а остали оштећеним лицима наредио да то морају посматрати, затим окривљени Вучковић ставља цев малокалибарске пушке у уста оштећеном Бикић Дамиру и подизањем уста цеви пушке принуђава Дамира да се прогне на прсте, па када је од његовог оца добио одговор да му је то једини син, одговорио да га више нема и пуцањем у уста Дамира лишио живота а потом из исте пушке лишио живота и оштећене Хаџиавдић Салиха, Халиловић Хасана, Јахијагић Фикрета, Куршумовић Химза и Атлић Алију а рањеног Бикић Шабана убодом ножа лишио живота, а за које време окривљени Кораћ Иван са «Пуфтом» туче друга лица металном и дрвеном палицом, те окривљени Кораћ ножем лишава живота оштећене: Капиџић Салиха, Пезеровић Заима, Атлић Хасана и Капиџић Сакиба,

- неутврђеног дана окривљени Филиповић Синиша ножем у бедра убада једно непознато затворено лице, које потом убодом ножа у срце лишава живота окривљени Вучковић, а затим осталим затвореним лицима заједно наређују да певају песму чије речи су они смислили а који текст гласи : « Да видимо ког четника нема, нема «Репа» нема ни «Лопова», то су «Жући» два најбоља момка»,

- дана 13.06.1992. године лице познато по надимку «Пуфта» ножем одрезује пенисе оштећенима Ефендић Зукернејну и Куршумовић Исмету а окривљени Вучковић ухо оштећеном Чикарић Енесу, наређујући им да своје одрезане органе морају појести, за које време окривљени Кораћ Иван испред Дома, пуцањем из аутоматске пушке лишава живота Хаџиавдић Нурију и још једно НН лице, а за које време су окривљени Славковић Драган и Драгићевић Драгутин тукли оштећене међу којима су били и Окановић Исмаил, Окановић Мирзет, Окановић Илијаз и Хаџиавдић Мехо,

- неутврђеног дана окривљени Драгићевић Драгутин ножем урезује крст на челу и на левој надлактици оштећеном (заштићеном сведоку) коме потом «Пуфта» ломе мали прст на десној руци, за које време је окривљени Вучковић Душко ножем одрезао по један мали прст оштећенима: Ефендић Аднану и Хаџић Изету,

- више пута сви окривљени наређивали затвореним лицима да се међусобно туку до изнемоглости, обећавајући да ће победнику поклонити живот, при чему су се, посматрајући тучу, смејали и навијали, те тако нечовечним поступањем понижавали достојанство затворених лица,

- неутврђеног дана из Дома одвели и оштећене Захировић Салиха, Џихић Сеада, Окановић Несима и Салиховић Хусеина ради утовара и истовара лешева

лица која су они пре тога побили, а који оштећени се никад више нису вратили, нити се појавили међу живима, те су тако заједно и појединачно у Дому културе у Чelopeку лишили живота 19 лица, а преостали преживели, њих 119, дана 01.07.1992. године бивају пребачени у затворске просторије у Зворнику а потом 15.07.1992. године у логор за размену у месту Батковић,

III

Злочине на пољопривредном добру «Економија» и месту званом «Циглана»

Окривљени:

1. Грујић Бранко
2. Поповић Бранко, звани «Марко Павловић»
3. Вучковић Душко звани «Репић»
4. Славковић Драган звани «Торо»
5. Кораћ Иван звани «Зокс»

окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко у својствима описаним подДиспозитива ове оптужнице, као лица која су по својим овлашћењима службеног, односно војног лица, сходно обавезама прописаним Правилима из члана 31.,32., и 33. Женевске Конвенције о заштити грађанских лица за време рата, била обавезна да предузму мере и радње у циљу обезбеђења затворених цивилних лица на «Економији и Циглани», а окривљени Вучковић Душко, Славковић Драган и Кораћ Иван у својству описаном под II диспозитива ове оптужнице, у периоду од почетка маја па до 15. јула 1992. године, кршећи Правила из члана 3. став 1. тачка 1. под а) и ц) Женевске Конвенције о заштити грађанских лица за време рата и члана 4. став 2. тачка а) и е) Допунског Протокола II уз Женевске Конвенције од 12. марта 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, учинили:

а) на пољопривредном добру «Економија» окривљени Вучковић Душко, Славковић Драган и Кораћ Иван заједно са још три НН лица позната по надимцима «Пуфта», «Саво» и «Саца», у више наврата, заједно и у мањим групама, у времену од 07. до 12. маја 1992. године, неовлашћено улазили у просторију где је било затворено око 24 цивилна лица и то оштећени: Реџић Мухамед, Омеровић Едиб, Хаџиавдић Адмир, Коркутовић Кемо, Буквић Бего, Копић Фадил, Даутовић Несиб, Ширак Хусеин, Авдиспахић Јусуф, Хусеиновић Мехо, Буљубашић Абдулах зв. «Бубица», Џихић Сефудин, Авдић Алмир,

Авдић Сеад зв. «Чинда», те још приближно седморица непознатих оштећених према којима су чинили и следеће:

- дана 10.05.1992. године окривљени Славковић Драган са лицем познатим по надимку «Сава», тукао оштећеног Буљубашић Абдулаха зв. «Бубица» по свим деловима тела, од кога је «Сава» тада одузео златан ланац,

- дана 11.05.1992. године окривљени Кораћ Иван и лице познато по надимку «Пуфта» из просторије извели већи број оштећених лица и ван просторије их тукли а у тучи учествују и окр. Вучковић и Славковић као и лица позната по надимцима «Сава» и «Саша», од којих повреда истог дана умире Даутовић Несиб,

- у јутарњим сатима 12.05.1992. године окр. Кораћ Иван са лицем познатим као «Пуфта» изводи оштећеног Буљубашић Абдулаха зв. «Бубуца», поново га муче и туку наређујући му да са себе скине одећу, клекне на колена и савије напред, у ком положају му набијају у анус зашиљен колац, продирући у утробу оштећеног за око 40 цм, за које време су други из ове групе то посматрали а оштећени Буљубашић од повреда умире сутрадан,

- неутврђеног дана, највероватније 12.05.1992. године, окривљени Кораћ Иван и лице познато по надимку «Пуфта» из просторије изводе оштећеног (заштићеног сведока), где га ван просторије пред свима из групе «Пуфта» туче са металном водоводним цеви дужине око 60 цм по леђима и стомаку, а окривљени Кораћ Иван ногама у препоне, да би на крају и њему кроз панталоне покушали угурати у анус зашиљен колац,

- више пута за време боравка оштећених на «Економији» окривљени Вучковић Душко, Славковић Драган, Кораћ Иван и лица позната по надимцима «Пуфта», «Сава» и «Саша», наређивали оштећенима да се међусобно туку док један од њих не падне, а за које време су се они ругали, смејали и навијали и тако понижавали достојанство оштећених, те су тако на «Економији» лишили живота најмање два лица;

б) а на месту званом «Циглана» где су са «Економије» дана 12. маја 1992. године премештена 22 затворена цивилна лица, и то оштећени: Реџић Мухамед, Коркутовић Кемо, Буквић Бего, Ширак Хусеин, Хусеиновић Мехо, Хаџиавдић Адмир, Авдиспахић Јусуф, Цихић Сефудин, Авдић Алмир, Авдић Сеад зв. «Чинда», Копић Фадил, те још седморица непознатих оштећених, чинили и следеће:

- окривљени Славковић Драган и Кораћ Иван, заједно са лицима познатим по надимцима «Пуфта», «Сава» и «Саша», готово свакодневно у периоду од 12.05. до 15.07.1992. године, из «Циглане» изводили различите групе оштећених,

наређивали им да за њихов рачун пљачкају напуштене куће муслиманских па и српских власника, што су ови морали и чинити,

- највероватније 26. или 27.06.1992. године окривљени Славковић Драган са лицима познатим по надимцима «Пуфта», «Сава» и «Саша», са разним предметима, рукама и ногама тукли све оштећене, при чему је «Пуфта» са једног оштећеног одсекао ножем део коже тела на коме је ово лице имало тетоважу, те потом оштећеног Ширак Исмета ножем јако порезао по врату, да би га потом пуцњем из пиштоља лишио живота, те су тако на «Циглани» лишили живота најмање једно лице; при чему су окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко знали за незаконитости које су чинили окривљени Вучковић, Славковић, Кораћ и други према затвореним цивилним лицима али нису ништа предузимали да то спрече, на који начин су се са њиховим радњама сагласили,

- чиме су, окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко под I , II и III; окривљени Вучковић Душко, под II и III-а; окривљени Славковић Драган и Кораћ Иван под II и III и окривљени Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин под II ове оптужнице, извршили по једно кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из члан 142. став 1. КЗ СФРЈ.

Стога,

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред Већем за ратне злочине Окружног суда у Београду закаже и одржи главни јавни претрес на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине из Београда,
2. Оштећене
3. Окривљене
4. Браниоце окривљених
5. Сведоке

Да се на главном претресу као доказ прочитају прибављене изјаве од стране истражитеља Хашког трибунала као и изјаве узете од стране истражног судије Већа за ратне злочине у предмету Ки.В.3/05.

Да се изврши увид у списе предмета Окружног суда у Шапцу К.бр.41/94, те из

истог посебно као доказ прочитају Записник о испитивању окривљеног Вучковић Војина од 08.11.1993. године и Записник о испитивању окривљеног Вучковић Душка од 08.11.1993. године у поступку истраге Ки-142/93 као и писмени извештај о раду смене страже у Дому културе у Челопеку за дан 10.06.1992. године и извештај о раду друге смене страже за Дом културе у Челопеку за 11.06.1992. године.

Да се као доказ прочитају писмени докази достављени од стране Хашког Трибунала и то:

- Проглас Месне заједнице Козлук за дан 5. април 1992. године
- Списак грађана Козлука који су предали оружје и муницију сачињен у Месној заједници Козлук 16. априла 1992. године и потписан у име лица која су предала оружје
- Списак лица која се организовано исељавају из Козлука од 26.06.1992. године који је оверен печатом Српске општине Зворник и носи службени број 1873/92 општинског штаба Територијалне одбране Зворник и потписан као председник Месне заједнице и вођа пута Бањановић Фадил,
- Списак лица која се организовано исељавају из Скочића за дан 26.06.1992. године оверен печатком Српске Општине Зворник и носи службени број 1873/92 општинског штаба Територијалне одбране Зворник, који је такође потписан од стране Бањановић Фадила као вође пута,
- Писмени документ који представља молбу органима Републике Србије да се дозволи прелазак преко Републике Србије лицима са напред наведена два списка до Републике Мађарске који документ је оверен печатом од стране Општинског штаба Територијалне одбране а за команданта штаба мајора Марка Павловића стоји нечитак потпис, као и руком написани текст нечитко потписан од три лица а чији сацај упућује на укупан број лица која се исељавају и број возила којима су превезена,
- Писмена дозвола Комесаријата за избеглице службени број од 26.06.1992. године, Спискове за исплату припадницима Територијалне одбране Српске Општине Зворник за мај месец,
- Списак припадника ШТО Српске Општине Зворник број 02-9-1/92 од 15.05.1992. године, Налог за исплату Привремене Владе Општине Зворник од 04.05.1992. године,
- Спискове накнаде резервним војницима који су били на војној вежби а нису у радном односу који списак се састоји од четири листа и носи редне бројеве од 1

до 44 коју исплату је одобрио својим потписом командант ШТО «Марко Павловић»,

- Списак од два листа чији је командир «Жућа» од 01.05.1992. године,

- Одлуку о формирању команде ТО Српске Општине Зворник од стране Привремене Владе Зворник број 01-023-44/92 од 28.04.1992. године коју Одлуку је одобрио Бранко Грујић као Председник Привремене Владе,

- Одлуку о оснивању Агенције за размену некретнина Привремене Владе у Зворнику број 01-023-16/92 од 11.05.1992. године коју је потписао Бранко Грујић као председник Привремене Владе,

- Одлуку о именовању чланова Агенције за размену некретнина Привремене Владе у Зворнику број 01-023-32/92 од 15.05.1992. године коју је потписао Бранко Грујић као председник Привремене Владе,

- Наредбу о формирању Комисије за асанацију бојишта коју је донела Привремена Влада под службеним бројем /92 од 19.05.1992. године а у чијем потпису стоји командант Штаба ТО,

- Одлуку Кризног штаба Српске Општине Зворник од 10.04.1992. године којом је формирана Привремена Влада Српске Општине Зворник и одређено у члану 6. да именовањем Привремене Владе престају да функционишу сви други органи а Одлука носи број 01-1/92,

- Одлука о формирању ратног војног суда донета од стране Привремене Владе број 01-023-71/92 од 13.06.1992. године коју је потписао као Председник Привремене Владе Бранко Грујић,

- Одлука о реорганизацији и формирању органа Привремене Владе Српске Општине Зворник број 01-023-42/92 од 20.05.1992. године коју је потписао као председник Привремене Владе Грујић Бранко а којом Одлуком су као органи Привремене Владе Српске Општине Зворник основани Ратни секретаријат у чијем саставу је био Бранко Грујић и Ратни штаб у чијем саставу су били Бранко Грујић и Марко Павловић,

- Списак чланова рејонских штабова за исплату накнаде за вријеме борбених дејстава за мај 1992. године коју је печатком ШТО и својим потписом оверио командант мајор Марко Павловић,

- Потврда од 13.05.1992. године на основу које је подигнут новац за 81 војника а чију исплату је одобрио својим потписом Марко Павловић,

- Списак за исплату припадницима ТО Српске Општине Зворник за месец април 1992. године који садржи укупно 26 имена
- Списак припадника јединице ТО из Лознице , писмени документ број 1558/92 од 09.05.1992. године – 25.05. који је оверен печатом Српске Општине Зворник,
- Потврда од 10.06.1992. године по основу које је лице по имену ... примило новац за јединицу специјалне намене за месец мај 1992. године,
- Оверени списак број 1880/92 од 28.06.1992. године који је потписао у својству команданта Војно територијалне команде мајор Марко Павловић, Наредба за исплату број 248/92 од 07.05.1992. године која је оверена печатком Српске Општине Зворник и у којој је откуцано командант «Марко Павловић»,
- Списак добровољаца са датумима доласка у јединицу који носи редни број од 1 до 18 а који је својим потписом одобрио и печатом оверио Марко Павловић, Потврда број 1684 од 10.06.1992. године коју је својим потписом и печатом оверио командант Марко Павловић,
- Спискови за исплату припадницима ТО Српске Општине Зворник са Списком «Група-специјални вод» - који је такође оверио својим потписом Марко Павловић,
- Списак за исплату за април 1992. године за специјалну јединицу ... који је оверио и својим печатом и потписом као командант штаба ТО мајор Марко Павловић а на ком списку у доњем левом углу стоји текст написан руком «нема пара»,
- Списак за мај месец за исплату припадницима ТО Српске Општине Зворник «Бели орлови» који носи редни број 1 до 32 који је својим потписом оверио Марко Павловић,
- Списак који носи редне бројеве од 1 до 44 из кога се не види за који је месец исплаћена накнада а чију исплату одобрава командант штаба ТО са потписом Марка Павловића,
- Списак исплате разлике за април месец за другу тенковску чету који носи редни број од 1 до 77 а са чијом исплатом је у потпису «сагласан М. Павловић»,
- Списак ахгажованих у ТО за месец мај за Обреновић Драгана (време ангажовања од 7. до 13.05.1992. године) а документ носи број 1809/92 од 19.06.1992. године који је својим печатом и потписом оверио «командант војно територијалне команде мајор Марко Павловић».

Да се по завршеном главном претресу окривљени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Вучковић Душко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин огласе кривима за извршено кривично дело, осуде на казне по закону и обавезу на плаћање трошкова кривичног поступка.

Да се сходно одредбама члана 269. а на основу чл. 142. ст.2. тач.5. Законика о кривичном поступку, против свих окривљених ПРОДУЖИ ПРИТВОР, обзиром да је за извршено кривично дело из чл. 142. ст.1. КЗ СФРЈ прописана казна затвора преко 10 година а одређивање притвора је оправдано и због начина извршења кривичног дела и бројних тешких последица.

Образложење

Одлуком Главног тужиоца Хашког Трибунала, у другој половини јуна 2004. године, у надлежност правосуђа Републике Србије, пренет је предмет у вези злочина извршених на подручју Зворника – Република Српска односно Босна и Херцеговина.

Против окривљених Грујић Бранка из Зворника, Поповић Марка зв. «Павловић Марко» из Сомбора, Вучковић Душка зв. «Репић» из Умке, Славковић Драгана зв. «Торо» из Краљева, Кораћ Ивана зв. «Зокс» из Краљева, Филиповић Сенише зв. «Лопов» из Руме и Драгићевић Драгутина зв. «Босанац» из Сребренице спроведена је истрага пред истражним судијом Већа за ратне злочине Округног суда у Београду у правцу кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став1. КЗ СФРЈ.

У поступку истраге прибављени су писмени докази од стране Тужилаштва Хашког Трибунала који у једном делу представљају писмена која су доносили Кризни штаб, Привремена Влада и други органи и одговорна лица у Српској општини Зворник, а у другом делу чине изјаве оштећених и сведока које су узели истражитељи Хашког Трибунала а који такође представљају доказ у смислу члана 14а Закона о изменама и допунама Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку против учинилаца ратних злочина.

Такође је у поступку истраге од стране истражног судије Већа за ратне злочине у Београду саслушан одређени број сведока а замолним путем уз присуство истражног судије из Београда и заменика тужиоца за ратне злочине из Београда саслушан је одређени број оштећених и сведока у Тужилаштву Босне и Херцеговине у Сарајеву као и у Тужилаштву Дистрикта Брчко, у Брчком.

Прикупљеним доказима у поступку истраге утврђено је стање ствари из кога несумњиво произилази да су окривљени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Вучковић Душко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и

Драгићевић Драгутин извршили кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, у свему како је то чињенично ближе представљено у диспозитиву ове оптужнице.

У мају 1992. године у тадашњој Републици Босни и Херцеговини започео је грађански рат између припадника српске, хрватске и муслиманске националности. Рат је имао карактер немеђународног оружаног сукоба.

Злочини су се догодили на подручју тадашње Општине Зворник у периоду од почетка маја до половине јула 1992. године.

Окривљени Грујић Бранко, као Председник Српске Демократске странке у Босни и Херцеговини, за општину Зворник, од стране самоиницијативно формираног Кризног штаба у Општини Зворник, постављен је, односно, изабран и за Председника Српске Општине Зворник и Привремене Владе а потом од Привремене Владе постављен и као Председник Ратног штаба Српске Општине Зворник, које функције је вршио и у периоду од почетка маја до половине јула 1992. године, а што све произилази из писмене документације коју су наведени органи доносили.

Окривљени Поповић Бранко, који је у ратним догађањима узео конспиративно име «Марко Павловић», од стране Привремене Владе у Зворнику, Одлуком број 01-023-44/92 од 28. априла 1992. године постављен је за команданта Штаба Територијалне одбране у Зворнику а потом од Привремене Владе именован за члана Ратног штаба у Зворнику.

Према писменој документацији несумњиво произилази да су све војне формације (редовно мобилисане или добровољачке) биле у оквирима јединица Територијалне одбране у Зворнику и потчињене команди Ратног штаба у Зворнику односно команданту Штаба Територијалне одбране у Зворнику а које су функције вршили окривљени Грујић и Поповић.

Потчињеност посебно произилази из спискова исплата накнада свим лицима у свим јединицама како редовно мобилисаним тако и добровољачким а које је пре исплате одобравао својим печатом и потписом окривљени Поповић Бранко у својству команданта Штаба Територијалне одбране.

Окривљени Вучковић Душко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин били су добровољци који су укључени у јединицу којом је командовао сведок Вучковић Војин звани «Жућо» а која јединица се звала «Игор Марковић» и «Жуте осе». Према писменој документацији, која је у свему сагласна и са исказом саслушаног сведока ..., несумњиво произилази да је ова јединица била у саставу Територијалне

одбране Српске Општине Зворник те да није представљала паравојну формацију ван команде Штаба Територијалне одбране.

Окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко, у својствима напред наведеним, а супротно Правилима из члана 17. став 1. и 2. Допунско протокола II уз Женевске Конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, по претходном договору и заједно са Мијатовић Јовом (против кога је поступак истраге прекинут због његове недоступности државним органима Републике Србије) усмено су наредили и силом - уз помоћ јединица Територијалне одбране, извршили масовно пресељење 1822 цивилна лица, тадашње Муслиманске националности, са подручја села Козлук и Скочић у Републику Мађарску на дан 26.06.1992. године и то на начин како је то ближе чињенично представљено у диспозитиву под I ове оптужнице.

Неутврђеног дана а највероватније 26. маја 1992. године, у организацији окривљених Грујић Бранка и Поповић Бранка, извршено је неуспело добровољно исељење становника села Дивића, који су, највероватније 27. маја 1992. године, враћени на аутобуску станицу у Зворнику. У избегличкој колони били су сви становници тадашње Муслиманске националности, мушкарци, жене, старци и деца. По враћању избегличке колоне на аутобуску станицу у Зворнику исте је сачекала јединица Територијалне одбране Српске Општине Зворник, која је из колоне издвојила 174 мушка лица, старија од 18 а млађа од 60 година и одвела их у управну зграду «Новог Извора», где су били под стражом, затворени и задржани. Одмах након затварања у «Нови Извор» долази окривљени Грујић Бранко и затвореним цивилним лицима саопштава да ће бити задржани, из кога чина и ангажованих снага Територијалне одбране, несумњиво произилази да су окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко и наредили њихово одвајање, затварање и задржавање.

Након неколико сати од затварања из «Новог Извора», двојица непознатих припадника Територијалне одбране, неовлашћено одводи 11 затворених цивилних лица, којима се потом губи сваки траг и који се до данашњег дана не појављују међу живима. Генералије одведених лица појединачно су наведене у чињеничном опису диспозитива ове оптужнице под II-а.

Затим, другог дана а највероватније 28. маја 1992. године, припадници Територијалне одбране преостала 163 цивилна лица одводе и затварају у Дом културе у Челопеку. У Дому културе није било могућности за одржавање личне хигијене јер није имало ни воде, нити кревета, нити простирача, који услови су озбиљно доводили у питање физичко и ментално здравље затворених оштећених цивилних лица а за које услове су окривљени Грујић и Поповић сигурно знали и нису ништа предузели да се ти услови побољшају.

Према исказима саслушаних сведока – стражара у Дому културе у Челопеку, стражарска служба је била слабо организована и по броју и по наоружању, па су, након неколико дана у Дом почели улазити окривљени Вучковић Душко звани «Репић», Славковић Драган звани «Торо», Кораћ Иван звани «Зокс», Филиповић Синиша звани «Лопов» и Драгићевић Драгутин звани «Босанац» и друга, за сада, непозната лица, који су спроводили «своју истрагу». Ова група окривљених у Дом културе у Челопеку улазила је у више наврата и дању и ноћу, сви заједно или у мањим групама или пак појединачно, од затворених цивилних оштећених лица одузимали су новац и златан накит, над њима вршили физичка мучења, телесно повређивања, сакаћења и убиства са наношењем великих патњи, затим, наређивали затвореним лицима да се међусобно туку, обећавајући да ће поклонити живот победнику, присиљавали очеве и синове да међусобно врше противприродни блуд, а што је све појединачно и ближе описано у чињеничном опису радње кривичног дела под II б) ове оптужнице.

О свим незаконитостима које је предузимала група коју је најчешће предводио окр. Вучковић, окривљени Грујић и Поповић су били упознати али ништа нису предузимали да ове незаконитости спрече, са којим радњама су се на овакав начин сагласили.

Незаконитости у Дому културе у Челопеку трајале су све до 01.07.1992. године, када су преостали преживели, њих 119, пребачени у затворске просторије у Зворнику а потом 15.07.1992. године у логор за размену у месту Батковић.

За догађања у Дому културе у Челопеку, у напред наведеном периоду, смртно је страдало 19 лица, у који број не улазе лица која су страдала у појединачном случају за који је вођен поступак против окривљеног Вучковић Душка пред Окружним судом у Шапцу у предмету К.бр.41/94.

Описаним радњама за злочине у Дому културе у Челопеку прекршене су одредбе Правила из члана 3. став 1. тачка 1. под а) и ц) Женевске Конвенције о заштити грађанских лица за време рата и из члана 4. став 2. тачка а) и е) Допунског Протокола II уз Женевске Конвенције од 12. марта 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба.

Спроведеном истрагом утврђено је и да су злочини учињени на пољопривредном добру «Економија» и месту званом «Циглана» у Зворнику, те да су ове злочине учинили Грујић Бранко, Поповић Бранко, Вучковић Душко, Славковић Драган и Кораћ Иван, те још једна група, за сада, непознатих извршилаца.

Наиме, на пољопривредном добру «Економија» дошло је до затварања већег

броја цивилних лица у периоду од почетка маја па до, приближно, 15. маја 1992. године, према којим лицима су окривљени Вучковић, Славковић и Кораћ предузимали низ радњи мучења, нељудског понашања, понижавања и убиства а што све представља обележја ратног злочина. Да су цивилна лица затворена на пољопривредном добру «Економија» добро је било познато окривљенима Грујић Бранку и Поповић Бранку, као и чињеница да се над овим лицима предузимају незаконите радње од више лица међу којима су били Вучковић, Славковић и Кораћ, али и поред реалне могућности за спречавање незаконитости, Грујић и Поповић ништа нису предузели да незаконитости спрече а за то су били обавезни према Правилима из члана 31, 32 и 33 Женевске Конвенције о заштити грађанских лица за време грађанског рата. Незаконите радње ближе су описане у радњи кривичног дела 3-а, ове оптужнице.

На пољопривредном добру «Економија» најмање су лишена живота два лица.

Са пољопривредног добра «Економија» на месту званом «Циглана» дошло је до премештања 22 цивилна лица дана 12. маја 1992. године. Према овим оштећеним лицима, група у којој су били и окривљени Славковић Драган и Кораћ Иван, наставила је да предузима незаконите радње, при чему је увела и једну новину а то је да групе затворених цивилних лица приморава да за њихов рачун иду у пљачку муслиманских па и српских кућа, што су ови и морали чинити.

У мучењима на «Циглани» и извршеним убиствима утврђено је да је најмање једно лице лишено живота. Мучења и лишење живота ближе су описани у радњи кривичног дела под 3 б) диспозитива ове оптужнице.

Правном оценом утврђеног стања ствари у истрази основано се да закључити да се у радњи сваког од окривљених стичу сва битна обележја кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из чл. 142. став 1. КЗ СФРЈ.

За радње кривичног дела описаног под Iи II, диспозитива ове оптужнице, окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко су били свесни свога дела и хтели су његово извршење, које стање воље и свести сваког окривљеног, чини облик виности – директни умишљај, а радњу кривичног дела описаног под III учинили са евентуалним умишљајем.

Окривљени Вучковић Душко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин све појединачне радње кривичног дела извршили су са директним умишљајем јер су били свесни свога дела и хтели су његово извршење.

Окривљени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Вучковић Душко, Славковић

Драган и Драгићевић Драгутин у поступку истраге бранили су се ћутањем, док су окривљени Кораћ Иван и Филипковић Синиша у накнадно датој одбрани негирани извршење кривичног дела а потврдили своју присутност у критичном периоду у Зворнику, у саставу јединице «Жуте осе».

Одбране окривљеног Кораћ Ивана и Филипковић Синише су неосноване са разлога што, доведене у везу са прикупљеним доказима, како писменим тако и исказима саслушаних сведока, те исказима саслушаних сведока са заштићеним идентитетом, се показују као неистините. Овде посебно наводим чињеницу да су од стране оштећених -саслушаних у својству сведока, ова лица била препозната као лица која су према оштећенима предузимала одређене незаконите радње.

Како на страни ни једног од окривљених нисам нашао околности које би искључиле кривичну одговорност за извршено кривично дело, то предлажем да их суд огласи кривим, осуди на казне по закону и обавезе да плате трошкове кривичног поступка Имајући у виду да је за кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл. 142. КЗ СФРЈ запређена казна затвора више од 10 година, да је кривично дело извршено са више бруталности, затим, бројност тешких последица кривичног дела, то сматрам оправданим да се по основу одредбе из члана 142. став 2. тачка 5. Законика о кривичном поступку а сходно одредбама члана 269. према свим окривљеним ПРОДУЖИ ПРИТВОР.

ТУЖИЛАЦ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић